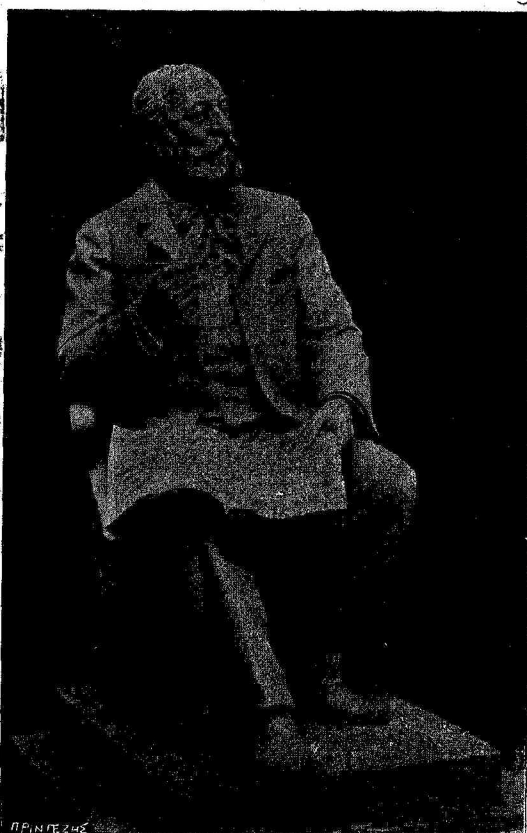

Ο μουσουργός ΚΑΜΙΛΛΟΣ SAINT SAENS

"Εργον του Marquiste

(Salon των Παρισίων).

ΤΟ ΑΣΜΑ ΣΟΥ

Τῇ Κε Μαρίε Μαρφερράτου

Μέο 'ς τ' ἀσημένια κύματα τῆς μαγικῆς φωνῆς σου
Πλέει ἡ ψυχὴ μου εὐτυχῆς! Καὶ πλέει μαγεμένη
Σὲ πράσινες ἀκρογυαλιές, ὅπου σιγὰ τὸ κύμα
Φιλεῖ τὰ πόδια λουλουδιῶν, λούζει τὰς ρίζες δένδρων
Ποῦ δένονται οἱ κλώνοι των μ' ἀγοάμπηδες βλαστάρια,
Χλωρὰ φρεσιόνια γίνονται καὶ ἀνθοστολισμένα,
"Ὅπου ἀηδόνια κρύβονται καὶ γλυκοκελαϊδοῦν,
'Ενῶ γελᾷ σιγὰ—σιγὰ τὸ κύμα καὶ φλοισβίζει.
Μέο 'ς τ' ἀσημένια κύματα τῆς μαγικῆς φωνῆς σου
Πλέει ἡ ψυχὴ μου εὐτυχῆς! Πλέει μακρὰν καὶ πέραν,
Βαθεῖα—βαθεῖα, ὅπου αὐγὴ ροδίζει κόσμος ἀγάπης
Καὶ χύνει τριαντάφυλλα, χίλια λουλούδια χύνει
Καὶ κολυμβᾷ σὲ εὐωδιές ἡ οἰκουμένη ὅλη.
Μέσα 'ς τὰ τριαντάφυλλα ναρκώνεται ἡ ψυχὴ μου
"Ενα ἀεράκι ἀπαλὸ τριγύρω μου γυρίζει
Τὸ φλογισμένο μέτωπο μ' ἀχνὰ φτερὰ χαυδεύει
Κ' ἐνῶ τὴν λαύρα τὴν κρυφὴ μὲ δρόσο βαλθαμόνει,
'Ανάλαφρα κρυφομιλεῖ καὶ γλυκομιθυρίζει :
« Ἴδου ἡ εὐτυχία σου, ἀγνή, ἀγνή εὐτυχία!... »
Καὶ τότε ὅλα τὰ ὄνειρα, αἱ ἄφθαστες ἐλπίδες
Νεράιδες ποῦ χαμογελοῦν καὶ χάνονται σὰν ὕψη
Βλέπω σιμά μου ν' ἄρχονται ἐδῶ στὴ γῆ ποῦ φάλλεις!
Μέο 'ς τ' ἀσημένια κύματα τῆς μαγικῆς φωνῆς σου
Πλέει ἡ ψυχὴ μου εὐτυχῆς! Καὶ θέλω νὰ ἐρωτήσω
Δὲν εἶναι αὐτὸ Παράδεισος, 'Εδὲμ αὐτὸ δὲν εἶναι :
'Αγγελικὰ μωτο κορμί μ' ἀγγέλου μελωδία.

ΟΙΝΕΥΣ

◀ KOKKINO ΣΑΒΑΝΟ ▶

Στὴν Lalo

ΜΟΡΦΟ, ὡμορφο καὶ κόκκινο
στὰ βάθη τοῦ νοῦ μου διαγράφεται ἓνα ὄνειρο!

Μέο' ἀπὸ τῆ ψυχῆ μου ἀναίθαινει, ὀλοένα ἀνεδαίνει καὶ πλέκεται γύρω στὸ κορμί μου σὰν κισσὸς ἐ πόθος τοῦ πόνου!

'Εδίψασεν ἡ ψυχὴ μου τὴν ἡδονὴ ποῦ σκοτώνει!

Φιλιά ποῦ κλειοῦνε μέσα στὴ γλύκα τους τὸ θάνατο ἐδίψασαν τὰ χεῖλιά μου!

Καινούργια ἀγάπη ἐκφυλὴ, παράξενη ἔργομαι ἀποσταμένος νὰ ζητήσω ἀπὸ τὰ χεῖλιά σου.

Λευκὴ καὶ Κόκκινη!... Τοῦ Πόνου τὴν ἀγάπη!

Τὸ ὡμορφο ὄνειρό μου ριζώνει μέσα μου, σφιχ-

ταγκαλιάζει σὰν ὄφρις τὴ ψυχὴ μου καὶ μεγαλώνει ὀλοένα μεγαλώνει...

Νὰ σὲ πάρω μαζί μου στ' ὄνειρομένο σπιτάκι τῆς ἀκρογυαλιᾶς — "Ἀνθὴ λεμονιάς νὰ στολίσουν τὰ μέτωπά μας — Νυφοῦλα καμαρωμένη νὰ φύγῃς ἀπὸ τῆς μάνας σου τὴν ἀγκαλιά... Μὰ νυφοῦλα νὰ μείνῃς καὶ στὴ δική μου!

Ἡ παρθενιά αἰώνια νὰ στολίζῃ τὸ μέτωπό σου! Ὀλόλευκα τὰ κρῖνα νὰ ζηλεύουν τὴν ἀγνότητα τοῦ κορμιοῦ σου.

Λευκὰ τραγούδια νὰ σοῦ ψάλλῃ ἡ ἀγάπη μου καὶ τὰ λόγια μου σὰ φύλλα βόδων μαθημένα νὰ χύνονται στὰ πόδια σου!

Ὁ πόθος ποῦ θὰ διαβαίνει βαρὺς, πύρινος ἀπάνω ἀπὸ τὸ κορμί μας, σὰν τὸ αἷμα κόκκινος νὰ μὴ λερῶσῃ ποτὲ τὴ λευκότητα τῆς ψυχῆς σου!

Αἰώνια θάνε ἡ ἀγάπη μου!

Θὰ τρέφεται ἀπὸ τὸ πόθο — Ἡ ἐπιθυμία θὰ τὴν θερμαίνει.

Ὁ πέπλος τῶν ὀνείρων θὰ τὴν σκεπάζῃ — Τὰ θελγῆτρά τ' ἀγνώστου θὰ τὴν ἐλκύουν.